

(1923 - 1918)

HÜSEYİN BİÇER

7 Ekim 2014 tarihinde Ankara Yenimahalle'de Üstad'ımız Bediüzzaman Said Nursi Hazretlerini ziyaret eden, mübarek ellerini öpen bir ağabeyimizi daha keşfettik. Hüseyin Biçer hocamıza, bizi kadim dostu Mehmed Mandal hocamız götürdü. Mehmed Mandal, 1954 senesinden itibaren Risale-i Nur hizmetlerinin içinde aktif olarak bulunmuş bir büyüğümüzdür. "Ağabeyler Anlatıyor-6" kitabında hem kendisinin, hem de bu metinde adı çok geçecek olan Yuvalı Hatip hocanın çok kıymetli hatıraları yayınlanmıştır, oradan okunabilir.

Hüseyin Biçer büyüğümüzü evinde ziyaret ettik. Hatıralarını kaydettiğimiz sırada 91 yaşındaydı. İlerlemiş yaşına rağmen fevkalade parlak hafızası, canlılığı, neşesi ve hitabesi bizi mest etti. Hatıralarını kadim dostu, hizmet arkadaşı Mehmed Mandal'a da teyid ettirerek anlattı. İki hoca efendinin beraberliği çok eski...

Hüseyin hocamızın hafızlık macerası, o günlerin şartlarını yansıtmaya bakımdan bizlere önemli geldi, bu kısımları da kitabımıza dâhil ettik. Hatıralarda birbirine yakın iki köyün adı çok geçiyor. Ankara'nın Yuva ve Yakacak köyleri... Araştırmalarımızda, bu iki köyde daha Hz. Üstad hayatta iken hizmetlerin kökleştiğini öğrendik. Bu köylere gidip isimleri geçen mübarek zatların kabirlerini ziyaret ettik, dualarda bulunduk. Yuva ve Yakacak köyleri, Ankara/Yenimahalle ile neredeyse birleşmiş durumda...

Hüseyin Biçer'in Hz. Üstad'ı ziyaret için iki seferi oluyor. İlkinde görüşmeye muvaffak oluyor, ikincisinde kapıdan geri dönüyor. Oradan Hüsrev ağabeye gidiyorlar...

Hüseyin Biçer'in hatıralarını oğlu Mustafa'nın yardımıyla kendisine tashih ettirdim.

Hüseyin Biçer Anlatıyor:

Ankara'nın Çamlıdere ilçesinin Bayındır köyünde 1923 senesinde doğdum. Nüfusa 1927 olarak yazdırmışlar. 1985 yılından itibaren Ankara'nın Yenimahalle ilçesinde ikamet ediyorum. Hafızım elhamdülillah.

KÖYDE TALİM ETTİĞİM HAFIZLIĞIM İSTANBUL'DA KABUL GÖRMEDİ

Hafızlığımı köyde tamamladığımı sanıyordum, fakat öyle değilmiş... Annemin, babamın ve dedemin yönlendirmesi ile tashih-i huruf dersi almak için takriben 17 yaşında iken İstanbul'a gittim. İstanbul Nuruosmaniye Camii Başımamı Hasan Akkuş Hocaefendi bizim hafızlığımızı yeni baştan ele aldı. Hıfzımız orada, onun dersleriyle tekemmül etti. Kısaca şöyle anlatayım:

Kendi köyüm Çamlıdere-Bayındır'da hafızlığı tecvidiyle beraber baştan sona okuduk, öğrendik. 1940'lı yılların ortasında ailemin teşvikiyle İstanbul'a Nuruosmaniye Camii Başımamı Hasan Akkuş'a vardık. Hafız mısın dedi bana, Evet dedim. "En iyi bildiğin yerden oku" dedi. Okudum; durak yok, tecvid yok... Ne dedi biliyor musun: "Böyle hafız olmaya, böyle tecvidli okumaya, 'Köpeğin çaydan geçtiği gibi' derler" dedi. Bunu kafama taktım ben... Sonra "Subhâneke'yi oku dedi, onu da geçemedim. "Önce 'Eûzu' ile tecvid olur" dedi, bilemedim. Hafız olarak sıfırdan Sübhaneke duasından yeniden okumaya başladım. Günler geçti, daha Kur'an'a geçemedim. O sırada Nuruosmaniye Camii'ne yakın olan Atik Ali Paşa Camii'nde fahri olarak müezzinlik yaptım. Aynı zamanda da bu camide yatıp kalktım. Ekmek de yok ha... Ekmek karne ile veriliyordu. Benim de bir karnem vardı, onunla gider fırından ekmek alırdım. Eğer kaçma fırsatı olsa, tren bileti alabilirsek kaçacağız, yürüye yürüye kaçacağız... Ama Allah razı olsun, İstanbul'da İki sene kalarak, Hasan Akkuş hocanın dersleriyle kiraat üzerine hafızlığımızı yeniden tamamladık.

Hafızlık diplomamı aldıktan sonra fahri imam-hatip olarak Konya'da, Ankara'nın Pazar nahiyesinde ve son olarak Ankara'nın Yenimahalle ilçesinin Yakacık köyünde görev yaptım. Yakacık köyünde imamlık yaparken aynı zamanda yakınımızda bulunan Yuva Köyü hatibi Mehmed Ali Bilgin hoca efendiden Arapça dersleri aldım.

Yakacık köyünde Üstad'ımız Bediüzzaman Said Nursi hazretlerinin Risale-i Nur eserleri ile tanıştım. Bediüzzaman hazretleriyle görüşmem de bu dönemde oldu.

YUVA KÖYÜNDE HATİP HOCA'NIN YAŞADIĞI SIRLI BİR HADİSE

Yuva köyü hocası Mehmed Ali Bilgin büyük ulemadandır, çok sevilirdi. Biz de, köyde onun talebesiyiz. Ona 'Yuvalı Hatip Hoca' denir, insanlar öyle tanırdu onu. Ankara Ulus'un en merkezi yerinde bulunan tarihi Zincirli Camii'nde haftada bir Cuma vaazları verirdi. Ankaralılar çok iyi tanırdu onu. Yuva Hatibi'ne Risale-i Nur'u ilk defa Ankara Yenimahalle Beşinci Durak Çavuşoğlu Camiinde müezzinlik yapan Mehmed Mandal hoca tanıtıyor, kitaplardan veriyor. Mandal hoca işte şimdi burada, yanımızda...

Yuva Hatibi'nin kafasında bir takıntı varmış; "Lâ mevcude illallah" konusu... Mehmed Mandal hocadan Mektûbat kitabını alınca, açıp o kısmı okuyor, manasını anlıyor, rahatlıyor ve Bediüzzaman Hazretleri için "Tamam, işte mürşid-i kâmil budur" diyor. Hatip Hoca, sorusunun cevabını alınca Hz. Üstad'ı ziyaret etmeye karar veriyor. Önce Eskişehir'e gidiyor, oradan Emirdağ'a geçecek. Eskişehir'de Odunpazarı semtindeki camide namazını kılıyor, bitiriyor. Birden arkasında, Üstad'ın yanında kalan Bayram Yüksel beliriveriyor: "Ankara'dan Üstad'ı ziyaret için gelen Mehmed Efendi siz misiniz?" diye soruyor. "Evet, yavrum" diyor Yuvalı Hatip. "Üstad'ımızın selamı var, zamanımızdaki emniyet bakımından şimdi sen döneceksin, müsait olunca seni çağıracağız, haber vereceğiz" diyor Bayram. Tabi o zaman şimdiki gibi telefon falan yok, nasıl haber verecekler belli değil... Yuvalı Hatip dönüp geliyor köye.

Bir zaman sonra Yuvalı Hatip, Yuva köyünde camide sabah namazını kılmış, evine dönerken, 30 metre kalmış evine. Bayram kardeşimiz tekrar görünüyor ona: "Üstad'ımızın selamı var, buyuracaksın sen" diyor. Hatip Hoca: "Tamam, gel bir çay içelim, beraber gidelim" diyor. Bayram Ağabey çay içmeyi kabul etmiyor. Yuvalı evine çıkıyor hazırlık yapmak için. Dönüp bakıyor, Bayram yok... Burada bir şey var; Bayram nasıl geldi oraya, sabah namazında camide olduğunu nereden bildi... O kısmı biz bilemiyoruz artık. Yalnız bu hadiseyi, Yuvalı Hatip Hoca'dan ben bizzat böyle dinledim.

O sırada Yuva Köyü yakınında bulunan Yakacık köyünde Halim Tunçbilek vardı. Ona da Yakacık Hatip'i denirdi. Ben de Yakacık Camii'nde vazifeliyim. Yuvalı Hatip'in yaşadığı bu harika hadiseyi benim gibi o da duyunca kararımızı verdik; Bediüzzaman'ı biz de ziyaret edeceğiz...

ÜSTAD ARAPÇA ÖĞRENMEK İÇİN MİSİR'A GİTMEME İZİN VERMEDİ

Sene 1957. Yakacık köyü hocası ve hatibi Halim Tunçbilek ile çıktık yola, iki kişiyiz. Emirdağ'ına vardık. Adresini aldığımız dükkâna gittik. Herhalde Çalışkan'ların dükkânıydı. Dükkânın hem önden ana caddeye, hem de arka taraftan mahalleye açılan iki kapısı vardı. Müşteri çok. Biz sıra bekliyoruz, adres almak için. Biz böyle beklerken, o anda yine Bayram Yüksel Ağabey çıktı geldi: "Ankara'dan Üstad'ı ziyaret için gelenler siz misiniz?" diye sordu. Biz etraftan çekiniyoruz, sesimizi çıkaramıyoruz. Bayram: "Üstadın selamı var" dedi. Biz Üstad'ın selamı var deyince biraz daha çekindik, "Sen bizi götür" dedik. Beraber gittik Üstad'ın kaldığı eve. Hatip'le ikimiz çıktık yukarıya. Üstad karyolasında, sırtı dayalı olarak uzanmış, bize: "Hoş geldiniz" dedi. Biz sırayla elini öptük, hürmetimizi sunduk. Ben Üstad'ıma: "Arapça öğrenmek için Mısır'a gitmek istiyorum, bu konuda dua ediniz" dedim. Üstad: "Gitme, burada kal, eserleri oku" dedi. Sonra Üstad'ımız: "Aşağıda çok bekleyenler var, size müsaade edeceğim" dedi. Aradan çok zaman geçtiği için daha fazla bir şey hatırlamıyorum şimdi. Hatırladıklarım bunlar. Emirdağ'ında o gece otelde yattık.

ÜSTAD "GİT DE GEL" DEDİ, BEN BİR ŞEY ANLAMADIM

Ertesi günü Cuma... Cuma namazı için, Emirdağ Çarşı Camii'ne gittik. Ben İstanbul ağzıyla güzel Kur'an okuyordum, kendimizi beğeniyoruz. Hafızlık hocamız Hafız Hasan Akkuş her Cuma günü Fetih Suresi'ni okurdu. Ben de onun gibi aynen okurdum. Hülâsa ben hazırlandım, Fetih Suresi'ni mahfilde okuyacağım. Fakat baktım, baktım cemaat gelmiyor. Cuma namazı, ama camide kimse yok. Cemaatin niye gelmediğini anlamak için dışarı çıkmak üzere kapıya yöneldik. Meğer Üstad buraya, Cuma namazı için bu camiye gelecekti. Bir de baktım Üstad... Üstad bambaşka... Bambaşka bir hal... Evde gördüğümde çok farklı... Divanın üstünde gördüğüm zat değil... Üstad gelir gelmez cami tıklım tıklım doldu. Yukarı çıktı, cumayı beraber kıldık. Namazdan sonra Üstad'la beraber yukarıdan indik, dışarı çıktık. Bir ara Üstad bana bakarak: "Git de gel" dedi. Tabi ben o anda bundan bir şey anlayamadım.

Baktım, cemaat Üstad'ın evine kadar saf tutmuş; sağlı, sollu saf tutmuşlar. Elini öpenler vardı. Camiye gelişinde de öyle yapmışlar. Biz gidişini görüyoruz. Üstad vakar içinde, kimseyle konuşmadan yürüyordu. Tabi ben Fetih Suresi'ni okuyamadım artık.

Daha sonra Arapça öğrenmek için Mısır'a gitmek maksadıyla Şam'a kadar gittim. Gittim ama Üstad'ımın söylediği gibi Şam'dan dönerek geri geldim. Arapçayı Yuva Hatibi Mehmed Ali Bilgin hocamdan ders aldım.

HÜSREV AĞABEYİ ZİYARET ETTİK

Üstad Hazretlerini 1959 senesinde ikinci kere ziyaret etmek istedik. Üstad o sırada Isparta'da imiş. Yine Yakacık köyü Hatibi Halim Tunçbilek ile gideceğiz. Zaten o olmasa ben cemaatten müsaade alamazdım. Yola çıkmadan evvel Yuva Hatibi Mehmed Ali Bilgin bize: "Gidin ama Üstadı göremezsiniz. Hüsrev'i görürseniz bir meselem var ona sorun" dedi. Hatip Hoca allame bir zat ama bir yerde daha takıntısı olmuş. Takıntı şu; Yuvalı Hatip, Beypazarı'ndan Naimzade Efendi ile Gölbaşından Mustafa Efendi diye tanınan iki meşayihden ders alıyor zamanında. Onlardan 'Mürşid-i Kâmil' vasıflarını da öğreniyor. Bize dedi ki: "Hüsrev'e sorun 'Ben filancalardan da ders almıştım, Üstadın eserlerini okuyunca Mürşid-i Kâmil'i bulduğumu anladım. Artık onların dersini bırakayım mı?' diye soruverin."

Biz geldik Isparta'ya. Üstadın evini bulduk, binanın bir tarafında polis bekliyordu. Kanatlı büyük bir kapıdan girdik içeri, bahçeye. Merdivenden yukarı kata çıktık. Kapıya yazmışlar: "Uzak uzak yerlerden beni görmek için geliyorsunuz. Ben de sizin gibi etten kemikten bir insanım. Risalelerimi okuyun daha istifadeli olur..." Bu yazıyı okuduk. Tâhirî (Mutlu) amca vardı, uzun boylu, onu biliyordum ben. Tâhirî Ağabey şöyle bir geliverse de, bizi bir daha Üstad'la görüştürürse diye bekliyoruz. Ama yok... Oradan ayrıldık.

Camiye geldik, âcizane bir Kur'an okudum ben. O zamanlarda bizim gibi Kur'an okuyan yoktu. Cemaat çok memnun oldu. Caminin hocasıyla tanıştık, bizi Hüsrev ağabeye götürmesini istedik. "Hüsrev Ağabey, 'bana ziyaretçi getirmeyin' diye tembihledi bizi" dedi. Sonra, "Götüremem ama meslektaşım olarak evini size tarif ederim" dedi. Hüsrev ağabeyin kız kardeşinin bağ eviymiş, çarşıdan dışarıda. Baktık kapı kilitli. İki adam boyu duvarla çevrilmiş. Bizi getiren hoca da gitti. Baktık bitişiğinde bir bağ evi daha var. Ben o bahçeden içeri atladım. Hüsrev Ağabey de bahçede musluktan abdest alıyormuş. Yaklaşınca Hüsrev Ağabey dönüverdi, ben aniden karşısına çıkınca, sessizce "Selamün Aleykum" dedim. Cesaretle diyemedim. Sesimden belli oluyordu sıkıldığım. "Ve Aleykum selaaam, buyruun" dedi; çok canlı bir şekilde. Açıldım gayri. Yakacık Hatibi daha dışarıda... Ama o, büyük tahta kapının aralıklarından bizi görüyor. "Efendim bir arkadaşım daha var, müsaade buyurursanız onu da alalım" dedim. "Al" dedi. Halim hocayı da benim geldiğim yerden içeri aldım.

Hüsrev ağabeyle dört saat oturduk. Daha Yuva Hatibi'nin sorusuna gelmedi sıra. "Ben müsaade ediyorum size" deyince; Yakacık Hatibi: "Bizim hocamızın bir suali var" dedi. "Nedir?" dedi. "Filancalardan ders aldım, okudum. Üstad'ın eserlerini bulunca mürşid-i kâmil'i buldum. Artık onları bıraksam olur mu?" diye soruyor" dedi. "Şuradan bir avuç domates tohumu alsak -eliyle alır gibi gösterdi- şuraya eksek -diğer avucunu gösteriyor- bu bitirmem der mi? Bitirir ama meyve vermez" dedi. Burada mesele bitti... "Risale-i Nur'u buldun, daha ekin tarlası arama" diye anladım ben. Oradan ayrıldık. Yuvalı Hoca sanki bizi dinlemiş gibi daha cevabı uzaktan almış. Biz dönünce sormadı bile.